

[Waldorff]

insistere på, at arbejdsministeren giver bare tre eksempler på, at myndighederne har overreageret i forhold til arbejdsmiljøproblemer på grund af for løst underbyggede klager. Bare tre eksempler. Hvis det ikke kan lade sig gøre, så bare et enkelt ordentligt eksempel på, at det har været tilfældet.

Sandheden er jo, at de sundhedsskadelige virkninger f.eks. af industristøjen er klippefast underbyggede, bl.a. i form af et par tusinde alvorlige høreskader om året. Der er ikke sket et klap med reglerne på det område, siden arbejdstilsynet rent administrativt fastsatte en grænse på 90 decibel i 1972, på trods af at direktøren for arbejdstilsynet i 1976 siger, at vi skal ned på 70 decibel, hvis vi skal undgå høreskader.

Sandheden er også, at det industrielle arbejdsmiljø er fyldt med kræftfremkaldende stoffer. Epoxy er et af dem. Det har i øvrigt en række andre virkninger også. Alligevel har det været nødvendigt med meget hårde kampe for at få bare en nogenlunde restriktiv regulering af brugen af epoxy, og af temmelig latterlige prestigegrunde vil arbejdstilsynet stadig væk ikke ret gerne indrømme, at epoxy er kræftfremkaldende hos mennesker.

Sagen er også, at problemet med de organiske opløsningsmidler er så stort, at man nu anerkender 200 hjerneskader om året. Vi ved alle sammen – det ved man også i sikringsstyrelsen og arbejdstilsynet – at det kun er toppen af isbjerget, vi ser her. Samtidig vokser antallet meget hurtigt i de senere år. Det er et problem, man har kendt i årevis. Alligevel accepterer arbejdsministeren, at f.eks. arbejdstilsynets kreds i Nordjyllands amt holder hånden over Printca i Ålborg, fortier oplysninger og misinformerer både minister og arbejdsmarkedsudvalget for slet ikke at tale om de ansatte på virksomheden.

Antallet af fosterskader på grund af organiske opløsningsmidler er også stort, og meget tyder på, at det er et voksende problem. Alligevel har vi set, at arbejdsmiljøfondet har stoppet en undersøgelse af hospitalslaboranters arbejdsmiljø – en undersøgelse, som ville gøre det muligt at se sammenhængen imellem de konkrete stoffer i arbejdsmiljøet og så fosterskaderne. Og der er en veldokumenteret sammenhæng – jævnfør bl.a. Hvidovresagen, hvor kun 2 ud af 14 graviditeter forløb fuldstændig normalt.

Kloakarbejderne har den meget utaknemlige opgave at sørge for, at husspildevand og industrispildevand bliver skaffet af vejen, og det er veldokumenteret igennem offentligt tilgængeligt materiale, lægeundersøgelser og meget mere, at kloakarbejderne er meget udsatte og har en lang række erhvervsbetingede sygdomme samt en betydelig overdødelighed. Alligevel finder arbejdsministeren det passende at forhale kloakarbejderbekendtgørelsen. Der er grund til at understrege, at denne udskydelse af dele af kloakarbejderbekendtgørelsen har nogle konkrete, direkte virkninger på kloakarbejdernes helbred.

I den forbindelse har jeg et konkret spørgsmål til arbejdsministeren, som handler om, hvordan denne bekendtgørelse vil blive administreret. Vil ministeren afkræfte, at holdningen i arbejdsministeriet er eller har været, at det, som man ikke kunne påvise, eller som nogle andre kunne påstå ikke var en umiddelbar sundhedsfare, kunne udskydes mere eller mindre på ubestemt tid, og at det måske også omfatter spulingen med spildevand? Er det en af de ting, hvor man vil benytte dispensationsmuligheden for direktøren for arbejdstilsynet, eller hvad?

Desværre kunne man fortsætte denne opremsning i det uendelige af arbejdsmiljøproblemer, der ikke bliver gjort noget alvorligt ved – i hvert fald fra nu af.

Det skal retfærdigvis siges, at arbejdsministeren kun er skyld i de forringelser, som foregår i øjeblikket, og det skal også siges, at måske den værste forringelse, der overhovedet er kommet fra politisk side af arbejdsmiljøloven, ikke er kommet fra den nuværende arbejdsminister. Den er kommet fra den forhenværende, nemlig hr. Svend Auken. Det er beslutningen fra marts 1981 om, at der skal laves økonomiske konsekvensberegninger af arbejdsmiljøforbedringer. Det er sørgeligt, at det er en socialdemokratisk regering, der har gennemført det princip, at man kun vil beskytte arbejdernes liv og helbred, hvis det ikke koster for meget. Fagbevægelsen er nu efter min mening hoppet på limpinden. Selv om de oprindelig protesterede meget voldsomt, føler de sig presset til nu at prøve af alle kræfter at bevise, at det alligevel samfundsøkonomisk kan betale sig at forbedre arbejdsmiljøet. Jeg mener, man må afvise den slags beregninger. Jeg mener, de er udtryk for en ganske modbydelig kapitalistisk